

Dva bílé koně

Josef Zíma

G

Vzpomínám slzy roně, že jsem měl

A7

dva bílé koně nádherné.

D

Sním s otevřenou pusou,

G

jak jsem tím tvou hlavu rusou zmát, ó zmát.

C

D7

G

Dlouho jsem tě pak měl rád,

C

Ami

že ses dala opít

EmiHmi Ami D7

hudbou jejich kopyt.

Jenom že jak čas běží, vplet se koním do otěží,
jsou ty tam. Víím, že mi nepomůže
náhradou ti rudé růže dát, ó dát.

Už jen marně tě mám rád,
ty ses dala opít rytmem koňských kopyt.

Pátrám, teď slzy roním, kdo dal tuhle sílu koním
cínovým. Že svůj svět dětských hraček,
i když byl jen za pár kaček, nedáš, ó, nedáš.

Kdo ví, jaké cesty hledáš,
proč ses dala opít falší koňských kopyt.

Dnes ať už jak chci brečím, z pohádek tě nevyléčím,
vzal to nešť. Snem, ve kterém jsem klopýt,
bude mi znít místo kopyt déšť, jen déšť, jen déšť